

† D A N I E L

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU,
ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR,
MITROPOLIT AL MUNTENIEI ȘI DOBROGEI,
LOCTIITOR AL TRONULUI CEZAREEI CAPADOCIEI
ȘI
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

PREACUCERNICULUI CLER,
PREACUVIOSULUI CIN MONAHAL
ȘI PREAIUBIȚILOR CREDINCIOȘI
DIN ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

HAR, MILĂ ȘI PACE DE LA HRISTOS DOMNUL,
IAR DE LA NOI PĂRINTEȘTI BINECUVÂNTĂRI

„Și a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut și L-a
înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc, pentru
ei, în casa de oaspeți”.

(Luca 2, 7)

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,*

Felul în care Sfinții Evangheliști Matei (1, 18-25; 2, 1-22) și Luca (2, 1-20) scriu despre Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos în Betleem ne arată cât de mult prețuiește Dumnezeu familia. Atotputernicul Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul coboară din cer pe pământ întru smerenia unui Prunc născut nu în casa părinților săi, ci într-o călătorie, și nici măcar într-o casă de

oaspeți, ci într-o iesle. Fiul lui Dumnezeu Se face Om, fără casă, străin și călător, pentru ca să aducă la casa Tatălui ceresc pe oamenii înstrăinați de El. Toți oamenii, prin viața lor trecătoare, sunt în lumea aceasta călători, căutători ai odihnei în Dumnezeu, Care i-a făcut spre comuniune de iubire cu El.

Pruncul, pe care Îl naște Fecioara Maria, nu este decât în fața oamenilor, fiul lui Iosif din Nazaret, fiindcă trebuia ca Fiul lui Dumnezeu, Care Se naște veșnic din Tatăl, fără mamă, să Se nască în timp din mamă, fără tată, prin lucrarea Duhului Sfânt: „Îngerul Domnului i s-a arătat (lui Iosif) în vis, grăind: *Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt*” (Matei 1, 20). Deși Iosif nu este tatăl după trup al Fiului Fecioarei Maria, totuși lui i se încredințează de către Dumnezeu, prin înger, Pruncul Căruia trebuie să-I pună numele voit de Dumnezeu, adică Iisus, și pe Care trebuie să-L crească și să-L ocrotească, astfel ca Pruncul să nu fie o ființă lipsită de iubirea unuia din părinți. Deci, Iosif este oarecum *tatăl adoptiv* al lui Iisus.

Numele de Iisus vine de la *Ieșuah*, care înseamnă „*Dumnezeu mântuiește*”, arătând astfel că, prin Fiul Fecioarei Maria, Dumnezeu voiește să mântuiască lumea de păcate: „*Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor*” (Matei 1, 21). Mântuirea înseamnă refacerea legăturii de viață și iubire între Dumnezeu și oameni. Iisus este Fiul veșnic al lui Dumnezeu devenit Om, astfel încât în El, Dumnezeu și Omul sunt uniți pentru veșnicie. De aceea, proorocul Isaia a profețit că Fiul Care Se va naște din Fecioară Se va chema *Emanuel*: „*Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu*” (Isaia 7, 14; Matei 1, 23). Cu alte cuvinte, Pruncul Iisus este Dumnezeu-Copilul.

Când Dumnezeu a făcut lumea, coroana creației Sale a fost familia: bărbatul și femeia, care au primit binecuvântarea de a crește, a se înmulți și a stăpâni pământul (Cf. Facerea 1, 27-28). De aceea, în Biserica Ortodoxă, la Cununie, se pun mirilor coroane pe cap. Dar, pentru că la începutul lumii femeia a fost făcută din Adam, fără mamă, acum, la reînnoirea sau mântuirea lumii căzute în păcat, Iisus, Noul Adam, Se naște din femeie, fără tată. Iisus Se naște nu din sămânță și poftă bărbătească, ci de la Duhul Sfânt, pentru că inițiativa mântuirii vine de la Dumnezeu, Tatăl din ceruri, nu de la oamenii pământești. Nașterea după trup este naștere pentru viața pământească, viață care sfârșește în moarte, *dar nașterea din lucrarea Duhului Sfânt este naștere pentru viața cerească, veșnică. Astfel, în însăși nașterea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos este dat începutul vieții veșnice pentru om* (cf. Ioan 1, 12-13).

Întrucât bărbatul și femeia împreună, adică prima familie, Adam și Eva, au căzut în păcat *prin neascultare față de Dumnezeu*, acum Iisus Mântuitorul,

Noul Adam, începe ridicarea neamului omenesc din păcat alegând tocmai **familia** ca loc de început al lucrării Sale mântuitoare, *prin smerită ascultare față de Dumnezeu* a Fecioarei Maria și a dreptului Iosif, ocrotitorul Pruncului Iisus. Plin de înțeles este și faptul că *prima minune pe care o va săvârși Iisus Mântuitorul în activitatea Sa publică se petrece la întemeierea unei noi familii, la nunta din Cana Galileii la care a fost invitat El, Iisus, și mama Sa, Fecioara Maria* (Cf. Ioan 2, 1-11). Acolo, în mod minunat, la rugămintea mamei Sale, care este icoana Bisericii, Mântuitorul Hristos preface apa în vin, arătând că binecuvântarea lui Dumnezeu asupra familiei plinește ceea ce lipsește și aduce bucurie deplină.

Fiul lui Dumnezeu devine Om și Se naște pe pământ printre oameni, *ca să împace și să unească pe om cu Dumnezeu și pe oameni întreolaltă*. De aceea, corul îngerilor cerești, care vestesc, în timpul nopții, păstorilor de lângă Betleem, Taina Nașterii lui Hristos, cântă: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*” (Luca 2, 14).

Dumnezeu, Care a făcut spațiul și timpul, alege locul și vremea nașterii Sale ca Om: Betleemul din vremea împăratului Cezar August și a regelui Irod. Dumnezeu-Cuvântul, Care a spus primei familii: „*Stăpâniți pământul*”, alege ca loc al venirii Sale ca Om printre oameni o familie săracă și neajutorată, fără bogății și fără renume, o familie care nu poate conta pe nimeni și pe nimic altceva decât pe ajutorul lui Dumnezeu. O, adânc al iubirii smerite a lui Dumnezeu! Copilul, Care înainte de a Se naște, nu găsește nici măcar un colțisor în casa de oaspeți, îndată după naștere nu mai are loc nici în pământul neamului Său, ci trebuie să ia calea refugiului în Egipt. Vedem cum, de la început, viața lui Iisus se întâlnește cu refuzul și refugiul, pentru ca mai târziu să sfârșească cu răstignirea, întrucât El a venit să aducă iubire și viață, în lumea în care păcatul aduce ură și moarte.

Iisus Se naște într-o iesle, noaptea, pe când dormeau locuitorii Betleemului. *La marginea orașului se află în stare de veghe doar păstorii oilor*. Acestor oameni simpli și veghetori li se arată cete de îngeri întru lumină și cântare ca să vadă cum Dumnezeu schimbă pe cele smerite în slavă, iar singurătatea lor o preface în bucurie. Oameni din afara orașului sunt chemați să devină cei dintâi prieteni ai familiei sărace și străine, pe care Dumnezeu o binecuvântează prin nașterea Mântuitorului. Magi de la Răsărit, de la distanțe mari, vin să vestească iudeilor că, tocmai în țara lor, S-a născut un Prunc-rege de Care depinde mersul astrelor. Darurile împăratești oferite Pruncului sărac, născut într-o iesle, daruri aduse de departe, dintr-o țară străină, arată iubirea lui Dumnezeu pentru Pruncul născut din Mamă saracă, neajutorată, de către oamenii de aproape, de același neam. De aceea, Sfântul Ioan Evanghelistul spune: „*Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit*” (Ioan 1, 11).

Sensibil la contrastul dintre lipsa de ospitalitate pe care Fecioara Maria o trăiește cu întristare în Betleem și darurile scumpe primite de la oameni străini, poporul nostru, în frumoasele sale colinde, deplânge pe locuitorii neprimitori ai Betleemului, dar laudă pe păstorii de la marginea lui; deplânge cruzimea lui Irod, dar laudă înțelepciunea și dărnicia magilor de la Răsărit care îi aduc daruri Pruncului Iisus:

„Aseară pe'nserate / Fecioara Maria
În Betleem cetate / Călătorind sosea
Și fiind obosită / Locașul și-l cerea
În Betleemul mare / Nimenea n-o primea”.

Iubiți credincioși și credincioase,

Făcându-se Om asemenea nouă, afară de păcat, Dumnezeu a ales calea smerită, tainică, de a veni la noi, *pentru că El voiește ca noi să răspundem iubirii Sale în mod liber, nu forțați*. El Se smerește atât de mult, încât poate fi primit sau refuzat de către noi. El Se face străin și călător, sărac și neajutorat, ca noi, în mod liber, cu dragoste și bunătate, *să facem dintr-un străin un prieten și dintr-un călător un oaspete al casei noastre*. Ajutând un sărac, ne îmbogățim inima, sporim iubirea milostivă a sufletului nostru, aducându-l astfel la asemănarea cu iubirea milostivă a lui Dumnezeu, după chipul Căruia a fost făcut omul la început. Iubirea lui Dumnezeu este deodată atotputernică și smerită: Cel necuprins încapă într-o iesle, Cel veșnic devine un copil fraged la vârstă.

De ce un copil? Fiindcă un copil nu poate face nimic pentru el însuși: nu se poate hrăni singur, nu se poate adăposti singur, nu se poate apăra singur, *viața lui depinde întru toate de iubirea celor din jur, de iubirea lor dăruitoare*. Prin nașterea de prunci, prin îngrijirea și creșterea lor, oamenii nu mai trăiesc pentru ei înșiși, ci pentru alții: viața lor devine dăruire și dănuire în comuniune de iubire. Dreptul Iosif, deși nu este tată după trup al lui Iisus, devine totuși tată sau părinte adoptiv prin purtarea de grijă față de Copilul nou-născut. *Prin iubirea dăruitoare pentru copii, un străin poate deveni părinte al lor, iar din lipsă de iubire dăruitoare, un părinte poate deveni un străin pentru propriii săi copii*. Cine nu poate iubi copiii nu poate deveni părinte, iar cine nu poate deveni părinte nu poate deveni om deplin.

Iisus Domnul nu a avut copii după trup, dar a avut ucenici, fii duhovnicești, cărora le-a spus: *„Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor”* (Matei 19, 14). Mai mult, Iisus Mântuitorul a

înviat pe fiul văduvei din Nain și pe fiica lui Iair, aducând bucurie părinților îndurerăți. Iubirea față de copii este, așadar, început al înțelegerii iubirii părintești a lui Dumnezeu față de oameni. Copiii cărora le lipsește iubirea părinților nu pot crește spiritual deplin, iar adulții care nu pot manifesta iubire dezinteresată, frățească și părintească, față de semenii lor nu pot răspunde deplin nici iubirii părintești a Tatălui ceresc față de ei.

Sfânta Scriptură descrie legătura lui Dumnezeu cu lumea ca pe o relație de intimitate, ca pe o cununie și o familie (Cf. Efeseni 5, 21-33). Biserica este locul unde, prin lucrarea Sfântului Duh asupra sufletului feciorelnic și curat al omului smerit, se simte iubirea frățească în Dumnezeu-Fiul devenit Om și iubirea părintească a lui Dumnezeu-Tatăl, pe care Domnul nostru Iisus Hristos ne-a învățat să-L chemăm: „Tatăl nostru Care ești în ceruri”. Biserica este deci Familia iubirii Sfintei Treimi față de oameni, iar familia creștină a fost numită pe drept cuvânt „Biserica de acasă” (*Ecclesia domestica*).

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos ca Prunc într-o familie ne cheamă astăzi să acordăm o atenție deosebită familiei, în general, și familiei creștine, în special. Am văzut că familia este coroana creației și locul sau mediul în care omul începe să înțeleagă taina iubirii și a binecuvântării părintești a lui Dumnezeu.

Astăzi, familia creștină se confruntă cu criza economică (sărăcie, șomaj, nesiguranța zilei de mâine), cu criza morală (avortul, divorțul, abandonarea copiilor, libertinajul ș.a.), cu criza spirituală (sectarismul, fanatismul și prozelitismul religios).

Cauzele sunt multiple și complexe: declinul demografic al populației tinere, ca o consecință a migrației tinerilor datorată sărăciei, mutații de ordin cultural, tehnic, ideologico-pragmatic ce accelerează fenomenul de secularizare ca pierdere a dimensiunii sacre a vieții și intensifică în mod alarmant mentalitatea individualistă exacerbată, mercantilă, narcisistă și nihilistă¹. Absența idealului pe termen lung și a valorilor creează adesea în om sentimentul vidului, al singurătății și al abandonului, determinând mulți oameni să se refugieze în practica drogului, violenței, în sectarism și suicid². În plus, criza familiei se manifestă și în abandonul copiilor de către părinți și în abandonul părinților de către copii, în numărul mare de avorturi și chiar în creșterea numărului divorțurilor, creșterea violenței în familie și creșterea delincvenței juvenile.

Dar Nașterea Domnului, prin care se arată nesfârșita iubire a lui Dumnezeu pentru oameni, ne aduce putere și speranță ca să biruim încercările

¹ Cf. Mgr. Angelo Scola, „La politique et la dimension éthique”, în *Droits de l'homme, famille et politique*, pp. 173-206, mai ales pp. 186-200.

² Cf. Mgr. Giovanni Battista Re, „La crise de la famille, c'est aussi la crise de la société”, în lucrarea colectivă *Droits de l'homme, famille et politique*, Conseil Pontifical pour la Famille, II-e Rencontre d'hommes politiques et de législateurs d'Europe, 22-24 octobre 2008, Rome, éditeur Pierre Téqui, Paris, pp. 167-171.

grele ale vieții. În acest sens, trebuie ca în fiecare parohie să ajutăm familiile creștine sărace sau cu mulți copii, să arătăm dragoste frățească și părintească față de copiii orfani și față de părinții îndurerăți care și-au pierdut copiii.

Să vizităm, mai ales în aceste zile, casele de copii fără părinți și casele de bătrâni pe care i-au uitat copiii lor; să vizităm bolnavii din spitale și deținuții din închisori, pentru a le vesti, prin daruri și colinde, bucuria Nașterii Domnului Hristos – Darul iubirii mântuitoare a lui Dumnezeu față de lume.

În fața crizei morale și spirituale de azi, *să lucrăm pentru întărirea și sporirea iubirii părinților față de copii și a copiilor față de părinți; precum și a iubirii curate a soților între ei, păstrând dreapta credință și dreapta viațuire pe care le-am moștenit de la părinții și strămoșii noștri de-a lungul veacurilor, ca popor creștin.*

Să creștem copiii și tinerii noștri în virtute și sfințenie, să-i învățăm să găsească în rugăciune izvorul iubirii curate și să trăiască viața lor pe pământ în lumina binecuvântării Părintelui ceresc și a Bisericii Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, pentru ca să putem, din an în an, să cântăm cu îngerii și cu strămoșii în cor: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*”.

Frați și surori în Domnul,

În noul an care vine, 2009, se împlinesc 650 de ani de la întemeierea Mitropoliei Țării Românești (1359), care l-a avut ca prim păstor al ei pe Sfântul Ierarh Iachint (1359-1372), și 150 de ani de la actul Unirii Principatelor Române (24 ianuarie 1859), proclamarea Unirii fiind făcută chiar de către Nifon Mitropolitul, într-o clădire din incinta Mitropoliei din București. Totodată se vor împlini 1630 de ani de la trecerea la cele veșnice a Sfântului Vasile cel Mare (379-2009), unul dintre cei mai cunoscuți Sfinți Părinți ai Bisericii Ortodoxe, mare teolog și înțelept păstor de suflete.

Cu acest prilej, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Noastră, a declarat anul 2009, *An comemorativ-omagial al Sfântului Vasile cel Mare și al tuturor Sfinților Capadocieni.*

Sfântul Vasile cel Mare s-a născut în Cezareea Capadociei din Asia Mică în anul 330 și a trecut la Domnul în anul 339. Părinții lui se numeau Vasile și Emilia și au avut nouă copii, dintre care cinci au devenit sfinți, împreună cu părinții lor și cu bunica lor, Macrina cea Bătrână. De fapt, toți cei nouă copii: cei patru frați și cele cinci fete, din familia lor, duceau o viață de sfințenie, evlavie, în dumnezeiască iubire, în rugăciune, milostenie și bună așezare a sufletului.

Familia Sfântului Vasile cel Mare a fost o familie de sfinți. Frații Sfântului Vasile au fost: Sfântul Grigorie, Episcop de Nyssa, cel mai mare dintre ei; după el a urmat Sfântul Vasile, apoi Sfântul Navgratie, mare pustnic și făcător de minuni în pustia Sinaiului, și apoi Sfântul Petru, episcopul Sevastiei. Deci, trei ierarhi sfinți și un pustnic. Dintre fete, Sfânta Macrina a fost mai mare cu vârsta decât toți. Ea a ajutat pe mama lor, Emilia, la creșterea tuturor copiilor, învățându-i pe toți, din pruncie, dreapta credință în Hristos-Domnul³.

Sfântul Vasile cel Mare a fost un om foarte afectiv și a simțit mereu nevoia comuniunii cu cei dragi, cu familia ori cu prietenii. Persoanele care au avut un rol major în creșterea și formarea sa erau: mama Emilia, doica Paladia, bunica Macrina, sora Macrina și unchiul Grigorie, care i-a fost ca un al doilea tată și protector⁴.

Considerând familia o instituție de bază a societății, întemeiată de Dumnezeu prin crearea omului ca bărbat și femeie (Facerea 1, 27), Sfântul Vasile cel Mare acorda, în scrierile sale, o importanță deosebită relațiilor dintre membrii familiei: soț și soție, părinți și copii, frați și surori.

De asemenea, Sfântul Vasile cel Mare face dese referiri la preocuparea pe care trebuie să o aibă familia și Biserica față de creșterea și educația copiilor. În acest sens, este cunoscută lucrarea Sfântului Vasile cel Mare *Către tineri*, în care sfătuiește pe tinerii creștini să se pregătească din tot ceea ce mintea omească și cultura universală, au alcătuit de-a lungul existenței umanității și să *extragă, asemeni albinelor, numai polenul*, lăsând la o parte ceea ce este dăunător sănătății morale a tinerilor⁵.

Sfântul Vasile cel Mare este un mare dar pentru întreaga lume creștină, dar și pentru noi, românii, în special. El a desfășurat o frumoasă activitate misionară „nu numai în patria sa Capadocia, ci s-a ocupat și de situația creștinilor din Scythia Minor sau Dacia Pontica (Dobrogea), precum și de creștinii din Dacia Carpatica (geto-daco-romanii), ca și de creștinii goți, care locuiau în răsăritul Munteniei de azi și în sudul Moldovei”⁶.

Fiind rudă și prieten cu Junius Soranus, guvernatorul sau comandantul militar al Scythiei Minor, Sfântul Vasile cel Mare a cerut acestuia să trimită în

³ Arhim. Cleopa Ilie, „Predică la Sfântul Ierarh Vasile cel Mare”, în *Predici la Praznice Împărătești și la sfinții de peste an*, Editura Episcopiei Romanului și Hușilor, 1986, pp. 269-270.

⁴ Acad. Prof. Dr. Emilian Popescu, *Sfântul Vasile cel Mare, despre sine și familie în scrisorile sale*, comunicare susținută în cadrul lucrărilor Comisiei Române de Istorie și Studiu al Creștinismului, dedicate personalității Sfântului Vasile cel Mare, organizate la Centrul social de la Mănăstirea Cernica, în perioada 2-3 octombrie 2008.

⁵ Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii și Cuvântări*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2004, traducere de Pr. Prof. Dumitru Fecioru, p. 360.

⁶ Pr. Prof. Ioan Rămureanu, „Sfântul Vasile cel Mare și creștinii din Scythia Minor și Dacia nord-dunăreană”, în *Sfântul Vasile cel Mare – închinare la 1600 de ani de la săvârșirea sa*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1980, p. 378

patrie, adică în Cezareea Capadociei, moaștele Sfântului Sava de la Buzău, mort ca martir pentru credința în Hristos, în răsăritul Daciei Carpatice, la 12 aprilie 372, fiind înecat în râul Buzău⁷.

În epistolele sale adresate guvernatorului Soranus sau Episcopului de Tomis, Bretanion, Sfântul Vasile cel Mare își arată admirația pentru *tăria credinței* trăite de strămoșii noștri de la Dunăre și Mare.

Primele obști monahale de la noi au fost organizate de ucenici și urmași ai Sfântului Vasile cel Mare, după regulile sale monahale.

Dovada legăturilor sale cu pământul nostru străbun a fost recunoscută mai târziu și de Patriarhia Constantinopolului. Astfel, Sinodul Patriarhiei de Constantinopol, în timpul Patriarhului Sofronie, a decis la data de 10 octombrie 1776 ca Mitropolitul Ungrovlahiei (cu reședința la București) să poarte și titlul onorific de "*Locțiitor al Tronului episcopal din Chesareea (Cezareea) Capadociei*". Din anul 1925, acest titlu este purtat de Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române⁸.

În țara noastră, Sfântul Vasile cel Mare se bucură de o deosebită cinstire, numele de Vasile fiind foarte raspândit la români (aproximativ 615.000 de persoane poartă acest nume), iar în folclorul românesc, mai ales în *colinde* și *plugușor*, Sfântul Vasile cel Mare este așezat după Moș Crăciun, de-a dreapta Maicii Domnului sau locuind în aceeași *Casă cu Dumnezeu*.

În noaptea de 31 decembrie 2008 spre 1 ianuarie 2009 și în ziua de Anul Nou, de sărbătoarea Sfântului Vasile cel Mare, să înălțăm rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu (*Te-Deum*) pentru binefacerile primite de la El în anul 2008 și să-I cerem ajutorul în toată lucrarea cea bună și folositoare pe care o vom săvârși în anul nou 2009.

Cu prilejul Sfințelor Sărbători ale Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, Anului Nou - 2009 și Botezului Domnului, vă adresăm tuturor calde și părintești doriri de pace și sănătate, fericire și ajutor mult de la Dumnezeu în tot lucrul bun și folositor, dimpreună cu tradiționala urare: *La mulți ani!*

„*Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu - Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!*” (II Corinteni 13, 13).

⁷ *Ibidem*, p. 383

⁸ Teoctist, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, „Opera Sf. Vasile cel Mare în evlavia credincioșilor ortodocși români”, în *Sfântul Vasile cel Mare - închin are la 1600 de ani de la săvârșirea sa*, p.22; Cf. Pr. Dr. Gheorghe Soare, „Titlul de locțiitor al Cezareei Capadociei purtat de mitropolitul Ungrovlahiei”, în *Studii Teologice*, anul XII, 1960, nr. 5-6, p. 376

Al vostru către Hristos-Domnul rugător,

† **D A N I E L**

ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR

MITROPOLIT AL MUNTENIEI ȘI DOBROGEI

LOȚIITOR AL TRONULUI CEZAREEI CAPADOCIEI

ȘI

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE